

Hep öl Ankara

– gölge06 · 22 Haziran 2016

yakmak istiyorum, bu çöl artığı şehri
Neron un Roma yı yaktığı gibi

Bulutlar siyah giyinmiş
Yağmur; Beethoven dan bir senfoni gibi yağıyor şehre
Bir şemsiyenin kuruluşuna sığınıp, yağmurun müziğini dinliyorum
Her damla, vurulmuş bir güvercin gibi düşüyor;
İçimin denizlerine

Bu kırsal beton ormanında, adresiz im amaçsız im
Savaş mağduru yetim çocuklar gibi tesellisiz
Kuşatılmış şehirler gibi çaresizim
Sokaklarım barikat
Caddelerim geçit vermiyor
Bir mülteci gibi kimliksiz im

Şehrin gürültülü trafiğinde; mutlu çiftler geçiyor yanı başımdan
Benimse; kırk yıllık sevgili gibi yokluğun giriyor koluma
Avuç içlerimi delercesine yumruğumu sıkıyorum
Acım dudaklarımdan dökülme de gözlerimden okunuyor
Kangren ıgıllıklarımı içime gömüp
Köhne bir barda, fitil gibi sarhoş olmak istiyorum

Kahretsin...
Yitirdim seni, bu resmi beton ormanında
Adresin bile yok artık
Oysa, dudağımdaki en delikanlı ısıklık
Sensin hala

Ne zaman aklıma senli bir gökyüzü gelse
Tırnağımla uçurumlar açıyorum avuçlarıma
Üstüm başım kan revan
Yüzümdeki acı sığmıyor bu kente
Yumruğumdan parçalar kalıyor camlarda

Sen sesini bile benden esirgeyip;
Gölgene bile barikatlar kurdun ya...
Bu şehrin kirli gürültüsünde beni haraç mezat satıp;
Aramıza tel örgüler çektin ya...
Sırf ben görmeyeyim diye
Gözlerinin perdesini örttün ya...

Bende, siyah çelenkler bırakacağım
Bu şehrin anıtsal giriş kapılarına
Kale burçlarına intiharlar asıp;
Kan kırmızıya boyayacağım bütün evleri
Ellerim kanaya kanaya senin adını yazacağım
Köprülere
Otoyollara

Senin olmadığın bir şehir, şehir değil
Meydanlara çiçekler dikip, boşuna harcamasınlar para
Deniz değil, okyanus bile getirseler
Sensiz...
Hep çöl Ankara.